

LUNDS UNIVERSITETS 2554
FOLKMINNESARKIVS K Å N E.

Frosta härad.

Lyby s:n.

Lyby by.

Jöns Moberg, kyrkovaktmästare.

R E G I S T E R.

	Sid.	
Jakt	93.	1
Kloka /Föfgörning/	95.	3
Kloka	98.	6
Svartkonst	101.	9
Skörden	103.	11
Mjölkahare	104.	12
Kloka	105.	13
Folkmedicin	108.	16
Midsommar	111.	19

	Sid.
Majvisa	111. 20
Vättar	114. 22
Tydor /den tillkommande/	115. 23
Goanisse	116. 24
Skogsbruk	118. 26
Dödsvarsel	119. 27
Gengångare	120. 28
Bloss	121. 29
Väderlek	122. 30
Varulv	124. 32
Bäckarån	125. 33
Förlossning	126. 34
Maran	127. 35
Förlossning	129. 37
Kyrkogrim	130. 38
Lyte	131. 39
Folkmedicin	133. 41
Djur	134. 42

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

142.

		<u>Sid.</u>	
Bäckahästen	x	<u>135.</u>	43
Skogssnuvan		<u>136.</u>	44
Spökeri		<u>137.</u>	45
Skatter		<u>138.</u>	46

2554

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESAL

93.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

L.
d.a

2554

De gamla vanda jägarna kunde göra så mycket vid en annans bössa, att den inte kunde döda. De kunde förgöra henne.

Jakt.

En gång hade de klappjakt på Vrams Gunnarstorp. En gammal känd jägare i trakten var med och denne hade "ett horn i sidan" till jägaren på herregården. Då jägarna efter ett par timmars jakt åter voro samlade, sade gårdsjägaren, att hans bössa inte kunde döda. Men tillade han, ja ska väl hjälpa de, och så skar han en küpp. Med denna "prylade"

94.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2.

/pryglade/ han upp bössan. Den gamle jägaren sade
då till honom: "Bry de inte om o slao na så för-
bannad, fårr de gör engen nötta!" Ah skit, svarade
den andre och fortsatte. Då gnällde den gamle: "Nä,
lava, ja känner rappen!" Han slutade då upp med
pryglingen och sen kunde han skjuta med sin bössa.
Den gamle jägaren hade förgjort den andres bössa,
men han kände käpprappen, så att han var tvungen
att erkänna. Då han erkände, upphävdes förgörningen.
Denna händelse timade för över 100 år sen.

2554

95.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

31.

C. b.

2554

Åkersbergsherrskapet.

Förgörning.

hade en gång varit på Ousbyholm och gästst.

Stanna hästar.

Ousbyholmskusken hade då på skulmstycke gömt den andres tyglar och "hoestola" / hästarnas huvudtyg/. Åkersbergskusken låtsade om ingenting och körde upp framför huvudingången till slottet. Herrskapet satte sig i vagnen och det gick i rak fart hem till Åkersberg. Då de voro välbehållna hemma, visade kusken för sitt herrskap, att han kört utan tyglar och huvuddon från Ousbyholm, Han fick uppsträckning härför men tillika beröm för sin kör-

skicklighet.

En annan gång kom kusken på Ousbyholm till Åkersberg och då gjorde den andre samma spektakel med honom. Han skulle försöka att åka hem på samma sätt, som hans kolega hade gjort gången förut, men hästarna ville inte gå ur gården. Till sist blevo de tvungna att skicka bud efter kusken på gården och han ställde om, så att hästarna kommo igång igen. Han hade för att hämnas förgjort Ousbyholmskuskers hästar.

2554

Åkersbergskuskens son var på sin tid också en riktig hästkar. Kunde inte någon annan sko en ilsken häst, så nog kunde han och man skickade ofta bud efter honom.

Han talade till hästarna och tittade dem i ögonen, så att de blevo

97.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

5.

snälla och beskedliga som lamm.

Han stråg dom på lännen,
o di sto så stilla så stilla så. Han känne
förstås mer än rättfram.

2554

98.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

16

C. b

2554

En man, som var bekant
långväga kring, var Kloge lars i Åsum. Han Kloka.
kunde allt möjligt, som inte annat folk kunde.

En gång var han anmäld
för kvacksalveri. Då länsmannen kom för att
hämta honom, sade han: "De ä inte så brått,
fårr ja tror inte, att hästana majta dra me!"

Då han och länsmannen
kommo upp i vagnen, stodo också hästarna stilla,
så de kommo inte ur fläcken. Länsmannen var
både arg och rädd men bad till sist Kloge Lars,
att han skulle sätta hästarna i gång.

Passa Jer nu, sade Kloge Lars.

Med detsamma satte hästarna av i vilt sken, men
Lars kunde stanna dem, när han ville.

2554

Om ett par stycken kommo till
honom för att rådfråga honom, kunde han tala om
för dem, vad de talat om under vägen. Om man sökte
bot hos honom för en sjuk, skulle man endast ha
med sig ett klädesplagg, som den sjuke sovit i.

En gång kom en man till honom,
som inte trodde vidare på hans förmåga. Han hade
ett kläde med sig, som han emellertid bundit om
en grindstolpe istället för om en sjuk. Då han kom
till Kloge Lars, sade denne, när han känt och sett
på klädet: "Ja, närr den inte kan stao längre, så
kännen ni köllna opp den!" Den besökande blev ju
rätt så flat och måste erkänna, att Lars kunde mer
än andra människor.

En man vid namn Mellberg hade en son, som inte ville "ta patten", när han var liten. En klok gubbe, som de sökte, förklarade, hur han blivit sådan. Modern hade, när hon var med honom, nekat att taga mot mat, som hon blivit bjuden på. Hon erinrade sig då, att hon en gång varit på besök hos en och där blivit bjuden på någon sorts maträtt, som hon emellertid inte ville ha av. Då sade mannen till henne: "Ja, du ska ässe vella gi mad te en en gång, men han ska heller inte vella ta mod!"

Hon blev tvungen att gå till det stället, men när hon kom dit ville inte mannen höra talas om saken. Hans Dotter, en äldre kvinna, sade då till fru Mellberg; "Ta glötten o gack, så bler han bra!" Då hon kom hem med barnet "tog det patten" som andra barn.

2554

161.

LUNDS UNIVERSITET
FOLKSTREBOKKIV

9
C:b.

2554

En lantbrukare i Nöbbelöv
hade en dräng, som varit husar o, som va rätt så Svartkonstbok.
fårveden /nyfiken/. Då husbonden en söndag var
i kyrkan, hade drängen hittat reda på en stor
tjock bok med röda bokstäver i. Han satte sig
att läsa, men när han läst en liten stund fick
han se, att hela gården var nästan full med
pådinga. /Maskar/. Husbonden Kände på sig, där
han satt i kyrkan, att det inte stod riktigt
rätt till hemma, och han gav sig åstad hemåt
genast. Han fick ju genast fatt i boken för att
läsa bort otyget, men då det tog lite tid innan

han hittat rätt ställe, var han tvungen att hålla
ut en skäppa hörfrö till småfolket, så att de
hade något att göra. I annat fall hade de fördär-
vat både husbonden och drängen.

Lytby, Sk.
Första led
1929

~~103~~ *pyppis Lunde-Miksson*

sid 11
Mid

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Per-Olof Jönas Moberg
Lytby

2554

4an L

Ingen ville gärna köra
in det sista sädeslasset, varför man kappades
alldeles förtvivlat om att komma först hem.

Skörden.

Till den, som körde det
sista lasset sade man: "Ja nu har du haren
mä de!"

Haren i sista
lasset.

Skans
Frakta
Rybo 1929

104.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

C. 12

upps. av Lunde
P. as Jons
2554

Vissa människor höllo sig med
en s. k. mjölkahare. Han kunde mjölka mjöl- Mjölkahare.
ken från grannens kreatur och dra den till
sin husbonde. Många miste på det sättet både
sin mjölk och sitt smör. Vände man sig till
en klok, så kunde denne tala om, vem som
hade mjölkaharen och så kunde man bli hjälpt.
Sagesmannen visste inte
på vad sätt.

2554

Battasmén kallades en smed
där i trakten. Han kunde med litet av varje -
bota sjuka både folk och få.

Kloka.

En gång hade pestsjuka ut-
brutit bland kreaturen på orten, så att de höllo
på att dö ut. Då intet annat hjälpte, tog Batta-
smen en kalv med upp i kyrkan en söndag, då där
var nattvarden och lät kalven få nattvarden vid
altaret. Pestsjukan upphörde, men Battasmen blev
anmänt och anklagad. Han blev dömd att halshuggas
strax utanför Hörby.

Då "jevaljern" kom för att

hämta honom, sade han, då han kom upp på vagnen; "Aj, aj!" Va ä där, frågade denne. Jo, svarade Battasmen, där va just nu en i Östraby, som bröd bened ao se, när han va på väj te min halshåggning.

2554

Då de kommo ett stycke åstad, ville Battasmen, att de skulle stanna, så att han kunde komma in på ett ställe, där de hade många kor. Han var dessutom bekant med ägaren. Han sade, att om han inte kom in, så skulle alla korna så när som en kalv dö, men om han kom in, så skulle bara kalven dö och alla korna bli vid liv. Han fick komma in i stallet och efteråt dog också kalven, men korna blevo vid liv.

Då de kommo fram till avrättningsplatsen, uppsköts avrättningen och ett bud sändes till Östraby för att höra efter, om det

verkligen var rätt, att en man där hade brutit
benet vid ett visst klockslag. Det visade sig
att det tillgått just så som Battasmen berättat.

2554

Flera stycken både honom
begära nåd, men han ville inte hava nåd. Han
blev också avrättad. Strax före halshuggningen
sade han: "Om ni får se två ljus brinna på min
grav, så är jag salig, men om ni får se två
svarta hundar springa på graven, så är jag osa-
lig. Det berättas, att folk sågo två ljus brinna
på hans grav.

2554

Sjuka brukade man ofta Folkmedicin.
taga till ett lik, för att de skulle bli av
med sjukdomen. Isynnerhet "udslätt" /utslag/.
Sådana sjukdomar hade "moren vullt dom".
/modern hade förorsakat den/. De sjuka blevo
bra.

Tannavärk va åsse nåd,
som folk kom ve. Gick man till en klok, så
tog han en ut i skogen, peta i tanden med ett
spik och slog in detta i ett träd. På så sätt
slo han tannavärken eng i träed.

Allt sådant, som kom utan att

2554

man kunde förklara varifrån, kom man vid eller kom ve. Vårtor exempelvis var ett sådant ont.

Vårtor.

Man skulle binda en tråd om vårtan och låta den sitta kvar lita. Sen skulle man gräva ner tråden under en sten, som man aldrig mera kom förbi. Då tråden var uppruttnad, vero vårtorna borta.

Ett mycket bra medel var även att tvätta med det regnvatten, som samlades på håliga stenar, då det regnade.

En vanlig åkomma var ringormar. För att bli av med dem fick man anmoda en klok att skriva bort dem. Han skrev med en knappnål runt kring utslaget och efter en tid var det borta.

Mot klåda var det bra att

Klåda.

vältra sig i midsommardaggen. Men man skulle ej

säga ett ord under tiden.

Midssommarrafton skulle man fara till vissa kyrkogårdar med de sjuka.

Hammarlunda kyrkogård var mycket besökt midssommarrafton. Där kunde hålla en hel del hästskjutsar utanför kyrkan och många kommo ju gåendes.

Sagesmannen visste inte, vad de hade för sig, men som han sade: "Di hade väl nån slavs serami /ceremoni/ fårse!"

2554

Midssommar.

///.

19.

N. C.

N. G.

2554

I varje by skulle en majstång
resas till midsommarafton. Majstången hade tvärträ
och så pryddes den med blommor och grönt, mest
eklöv. Ibland satte man ett tvärträ nere på Midsonmar.
mitten på stängen och ett längre uppe mot toppen.

Man hängde en krans i toppen
och en i vardera änden av den nedre tvärstången.

Det var byns bondsöner och
drängar, som ordnade med allt till midsommarfi-
randet. Valborgsafton gingo de så ikring och sjöngo:
God afton, om I hemma är
maj är välkommen.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Förlåten att vi väcker Er.

Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

2554

Vanligtvis sjöng man såhär:

En sjöng: Vi sätter maj uti Ert tak.

De andra: Maj är välkommen.

En: Som synas skall i morgon dag.

De andra: Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

Det var hälsningen.

Sen vidare sjöng de:

En: Om hönan värpt i år.

De andra: Maj är välkommen.

En: Till pannekaka och äggamat.

De andra: Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

De tiggde samman mat och
dryck till ett ordentligt gille efteråt.

Vidare sjöngo de:

En: Om inte hönan värpt i år.

De andra: Maj är välkommen.

2554

En: Så ge oss då en brännvinstår.

De andra: Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

En: Gonatt o tack de ska Ni ha.

De andra: Maj är välkommen.

En: För gåvan den var ganska bra.

De andra: Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

Sagesmannen, som varit skomakare, hade haft en arbetare från trakten av Landskrona och han talade om, att där firades 1:e maj mycket högtidligt.

114.

22

A:d

UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2554

Vättar fanns där i forna tier.

Där va ju folk, som hade hitt vättaljus.

Vättarna.

Di bodde i skövana.

2554

Om en flicka ville se sin
tillkommande make, så skulle hon äta en salt Tydor.
sill julafton eller midsommarafton tigande.
Hon skålle eda hod o rompa o alltihob. Den som
idrömmen då kom till henne med vatten, skulle
bli hennes make.

2554

Sven Orre var en gång till-
sammans med en annan på Kiviks marknad. Där skulle Goanisse.
han sälja goanisse till en. Först lade han in den
andre i ett av spekulantens uthus. Mannen ville
ju gärna köpa en goanisse, men så sade Sven Orre,
att goanisse inte kunde tåla "röa ög" /röda hästar/.
Nu hade förstås mannen en röd häst och så köpte
Sven Orre den för nästan ingenting. Han förmanade
mannen att sätta ut mat och dryck genast till
goanisse. De gjorde så, och så fick den andre sig
ett gott mål.

Lyby sä., Sk.
sept. 1929.

117.

LONDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

25

Den som hade en bra goanisse,
kunde liksom dra från andra.

2554

En man i Norrtou sålde sitt
lantbruk och den som köpte det kunde inte få husa-
fred sen. Han såg ofta en liten pys om nätterna
ute på gården. Han sade då till den andre och sen blev
det bättre för honom.

I Högseröd voro hästarna smäll-
feta och en dräng, som kom dit, blev varnad för att
gå upp på jällen. Han gick likväl dit, men han kom
fortare ner än han kommit upp. Han såg, vem det var
som fodrade hästarna.

Nåd Skit fanns där förr i
världen, sade Jöns Moberg.

118.

UNIVERSITETS
FOLKÄNNESARKIV

26

2554

I mitten av februari skulle
man hugga träd till gagnsvirke. Då var trädet
riktigt dött och då kom det att stå sig bra och
"or" /mask/ gick inte i det. Timmerhuggning.

119.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

28

B: 6

2554

En man, som bodde vid Lyby
kapell, dränkte sig i Hörbyån. Just då det skedde, Varsel.
hörde människor, hur det knackade och bankade
på hans dörr, men de sågo ingen.

120.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

25
A:0

2554

Många människor gingo igen,
isynnerhet, om de begått ett mord. Gångångare.

En mjölnares kvinna hade
mördat och folk sågo vid ett tillfälle en vit-
klädd kvinna gå upp till mordplatsen.

De som mördat hade mycket
svårt för att dö, om de inte bekänt sitt brott.

Den omtalade mjölnarkvinnan
kunde inte dö, förrän hon fått dit prästen och
för denne bekänt sitt brott.

2554

På Hjula backe ska stått
krig en gång i världen, och där kan man ännu Bloss.
ibland få se bloss och t.o.m. krigshärrar.

En muntergök där i trak-
ten vid namn Sven Orre, som han kallades, och
en annan skulle taga jordagods på en fälad utan-
för Lyby. Sven Orre vesste nåck va han skålle ha
mä se. Man skulle genast kasta en kniv, där blos-
set steg upp och så skulle man vara alldeles tyst.
En skålle åsse ha dyvelsträck i männen, så hade
inte trollen majt mä ain.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

P. a

2554

Rörmånaden går in den 23
juli. Om det regnade den dagen, blev det en
regnig höst.

Väderlek.

Om det regnar sjuovare-
dagen, skall det regna i 7 veckor.

Petri Fång - den 1 aug. -
var ännu kinkigare. Regnade det den dagen, så
blev det mycket krångligt med väderleken.

Då där stod en ögård kring
månen, blev det oväder. Liten ögård betyder stort
ovär, stor ögård betyder litet ovär.

123.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

31.

Morgonrodnad i öster bety-
der regn. Rött i väster på kvällen bådär storm
dagen efter.

2554

Copy, Sk.

~~11.~~

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

32

A:t

2554

Varulven gick omkring om
nätterna och rev itu havande kvinnor. Manfolk,
som hade övnabrynen /ögonbrynen/ sammanväxta,
voro varulvar. Han hade endast tre ben. Det
fjärde var rompa.

Varulven.

Sh.
Erode Hed.
Lyby som
1929-1939

Uppm: Bonden Nilsen
Ben från Moberg 2554
fritt i Lyby

En dräng kom en gång förbi
en bäck i Lyby. Där satt en man och spelade. Bäckarån.
Han liknade en gammal speleman i trakten, som
hette Nils Jönsson, men som var död då.

Drängen blev vriden, men
sedan de rökade honom, blev han bra igen. De va
bäckarån, han hade sett.

J. a.

UNIVERSITETS
BOK- OCH
BIBLIOTEKSBOKS
BOKSÄMNING

2554

Då de unga töserna va blena
 mä barn, genge di ud på en äng o litte ätte en Förlössning.
 fölahamn. Om di kröbe jönom en sådden, så fenge
 di lätt alla sina barn.

Det hemska var, att det första
 barnet blev en varulv, om det var en gosse och en
 mara, om det var en flicka. Endast det första barnet
 blev så - de andra blevo som vanliga människor.

LURDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2554

Di sa, att maran re dom o
rektit arbeta dom om nätterna. Hon kunde komma Maran.
in genom ett nyckelhål, eller vilket hål som helst
förresten.

En man freds av maran och
några andra tätade då till alla springor så
när som en enda. Då de sett, att hon kommit in,
tätade till även denna och gingo sen in i rumm-
et. Hon var då bliven till ett naket vackert
fruntimmer och hon satt i ett hörn av rummet
alldeles naken. Mannen, som hon ridit, gifte
sig med henne och var gift med henne i många år.

En gång frågade han henne, om hon visste, hur hon kommit till honom samtidigt som han tog bort korken ur det hål genom vilket hon den gången kommit in. Hon svarade ingenting utan försvann genast och han såg henne aldrig mer.

2554

129.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

37

fa

2554

Man sade, att under de Barnsängs-
6 veckorna mellan barnets födelse och till kvinna.
dess hon var kyrktagen hade hon bara ett ben
att gå på. Hon fick inte gå över vägen, för
då kunde trollen taga henne.

2554

Man sade, att den förste, Kyrkogrim.
som dog på nyåret, skulle bli kyrkogrim det
året. Alltså byttes kyrkogrim varje nyår.

131.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

39

A. J.

2554

Lyde va allti vullt ao
moren./Lyte hade modern alltid varit orsak till.

Lyte.

Slaget kom däri~~genom~~ att
modern tog blodet från ett slaktkreatur.

Det fanns bot för det, men
sen fick inte på några villkor den, som blivit
botad, titta ner i sin moders grav. Då kom det
igen.

En man av tattarsläkt vid
namn Vidrik, som bodde där i trakten, hade en
flicka, som hade slaget. Hon blev botad, men sen
strängeligen tillsagd att inte titta ner i mo-

derns grav. Då modern begravdes, var sagesmannen
själv med och då kunde inte flickan låta bli att
gå till graven och se ner i den. Genast kom anfallet
över henne, så att fadern måste stoppa sin kniv i
hennes mun för att inte hon skulle bita sönder sin
tunga. Sen blev hon inte bra från åkomman.

2554

Om modern, då hon var havande,
råkade få en nedfallande frukt i huvudet eller på
annat ställe av kroppen och hon då tog med han-
den till d t stället, så fick barnet ett födelse-
märke på samma ställe och likt en frukt.

En flicka i trakten hade en
brun fläck under ena ögat. Då modern var med henne,
hade hon råkat böja sig in och titta upp i skorstenen
och då hade ett par droppar blänkesot fallit under
hennes öga. Hade hon inte med handen tagit till
sitt öga, hade inte barnet heller fått något märke.

133.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

41

2554

En man i Lyby var sjuk.

Folkmedicin.

Han hade ont i ryggen. Naturlitvis hade han kommet ve'd. Hans hustru skulle röka honom och hällt fördenskull krut på elden. Det exploderade, så hon brände sig på handen. Mannen blev så rädd, att han blev bra från sitt onda. Detta hände för omkring 10 år sen.

2554

Då kreaturen hade blivit   Djur.
sjuka, hade di kommed ve nåd.   Folkmedicin.

Då skulle de alltid rökas
med alla sorters örter, som de kloka visste att
blanda samman.

135

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

A: 43

2554

Bäckhästen var vit till Bäckhästen.
färgen. Han kunde bli så lång, att många per-
soner kunde rida på honom. Så snart någon
nämnde Gud vid namn, kastade han dem av och
försvann.

2554

En gubbe från Löberöd Skogssnuvan.
var lite på kulan en gång, då han gick ge-
nom en skog och då mötte han skövsnuan.

Han talade om, att de
va en grann tös, men sen ble han ässe vri-
den. Hon töckte kanske inte om nom, fårr han
vulle ju kroppkryba henne.

En ung man från Lyby
skulle en gång gå och möta sin fästemo och då
fick han höra en vacker sång. Han visste ju
nog, vem det var, för hans fästemo kunde inte
sjunga. Moberg hade själv blivit förvillad en
gång han varit i Lund. Kanske de va hon.

2554

Moberg hade inte sett nå-
got spöke riktigt, men då han första gången
skulle gå i kyrkan för att förrätta sin vakt-
mästaretjänst, reste håret sig på hans huvud.
Klockan var 3 på morgonen och han sade, att
de va förhuelit.

Spökeri.

2554

Ej långt från Lybygården
har funnits ett stenröse under vilket en skatt Skatter.
skulle vara nergrävd. Det sades, att om skatten
eller stenröset rördes, skulle Lybygården brinna
av.

Lybygården har ägts av släk-
ten Seth och då en överste Seth för några år sen
skulle begravas, ville inte hästarna gå förbi
stenröset. Man talade mycket om den händelsen då.
Sagesmannen hade själv varit med.

Emellertid har Frosta härads

vägstyrelse inköpt stenröset if åga och krossat
det till väglagningsmaterial. Man fann inte nå-
gon skatt och Lybygården har heller inte brunnit.

2554